

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 29 de gener de 2025

[El següent text també incorpora parts no llegides que es consideren pronunciades]

Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. I. La infància de Jesús. 3. «Li posaràs el nom de Jesús» (Mt 1,21). L’anunci a Josep

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Avui continuarem contemplant Jesús en el misteri dels seus orígens, narrat pels Evangelis de la infància.

Mentre Lluc ens el mostra des de la perspectiva de la mare, la Verge Maria, Mateu, en canvi, se situa en la perspectiva de Josep, l’home que assumeix la paternitat legal de Jesús, empeltant-lo en el tronc de Jessè i vinculant-lo a la promesa feta a David.

Jesús, efectivament, és l’esperança d’Israel que es compleix: és el descendent promès a David (cf. 2Sa 7,12; 1Cr 17,11), que fa que el seu casal «sigui beneït per sempre» (2Sa 7,29); és el brot que neix del tronc de Jessè (cf. Is 11,1), el «rebrot just al llinatge de David» destinat a regnar com rei veritable, que sap exercir el dret i la justícia (cf. Jr 23,5; 33,15).

Josep entra en escena a l’Evangeli de Mateu com a promès de Maria. Per als jueus, el compromís era un veritable vincle jurídic, que preparava per al que s’esdevindria un any més tard, és a dir, la celebració del matrimoni. Era llavors quan la dona passava de la custòdia del seu pare a la del seu espòs, es mudava a casa seva i es feia disponible per al do de la maternitat.

Va ser precisament durant aquest temps quan Josep va descobrir l’embaràs de Maria, i el seu amor es va veure sotmès a una dura prova. Davant una situació així, que hauria portat a la ruptura del compromís, la Llei suggeria dues possibles solucions: o bé un acte jurídic públic, com citar la dona davant el tribunal, i bé una acció privada, com lliurar a la dona una carta de repudi.

Mateu defineix Josep com un home ‘just’ (*zaddiq*), un home que viu d’acord amb la Llei del Senyor, que s’hi inspira en totes les ocasions de la seva vida. Per tant, seguint la Paraula de Déu, Jesús actua de manera ponderada: no es deixa aclaparar per sentiments instintius ni pel temor d’acollir Maria a casa seva, sinó que s’estima més deixar-se guiar per la saviesa divina. Opta per separar-se de Maria sense escàndol i dòcil a la veu del Senyor.

D’aquesta manera, Josep de Natzaret ens recorda un altre Josep, fill de Jacob, conegut com «el somiador» (cf. Gn 37,19), molt estimat pel seu pare i molt odiat pels seus germans, a qui Déu va elevar asseient-lo a la cort del faraó.

Ara bé, què somia Josep de Natzaret? Somia en el miracle que Déu realitza en la vida de Maria, i també en el miracle que realitza en la seva vida mateixa: assumir la paternitat capaç de custodiar, protegir i transmetre una herència material i espiritual. El ventre de la seva esposa està gràvid de la promesa de Déu, una promesa que porta un nom amb el qual es dona a tots la certesa de la salvació (cf. Ac 4,12).

Durant el seu somni, Josep escolta aquestes paraules: «Josep, fill de David, no tinguis por de prendre Maria, la teva esposa, a casa teva: el fruit que ella ha engendrat ve de l'Esperit Sant. Tindrà un fill, i li posaràs el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble» (Mt 1,20-21). Davant aquesta revelació, Josep no demana més proves, se'n fia. Josep confia en Déu, accepta el somni de Déu sobre la seva vida i la de la seva promesa. Així entra en la gràcia de qui sap viure la promesa divina amb fe, esperança i amor.

Josep, en tot això, no profereix cap paraula, sinó que creu, espera i estima. No s'expressa amb paraules buides, sinó amb fets concrets. Ell pertany al llinatge dels que, segons l'apòstol Jaume, «posen en pràctica la Paraula» (cf. Jm 1,22) i la tradueixen en fets, en carn, en vida. Josep confia en Déu i obeeix: «La seva vigilància interior per Déu [...] es converteix espontàniament en obediència» (Benet XVI, *L'infanzia di Gesù*, Milà-Ciutat del Vaticà 2012, 57).

Germanes, germans, demanem també al Senyor la gràcia d'escoltar més que no pas parlar, la gràcia de somiar els somnis de Déu, d'acollir responsablement Crist que, des del moment del nostre baptisme, viu i creix en les nostres vides. Gràcies!